4 Νοεμβρίου 2013

«Της τα έδωσα της Πατρίδος και τα δύο»

Ήμουν στο Ναυτικό το 1952

και βρισκόμουνα στη Πλατεία Κλαυθμώνος, όχι όπως είναι σήμερα. Οι νεότεροι δεν γνωρίζουν πάρα πολλά από τα παλιά και απορούν οπόταν ακούν ορισμένα γεγονότα του τότε. Εκείνη τη στιγμή έπεφτε ο ήλιος και θα γνωρίζετε ότι με τη δύση του, γίνεται υποστολή της σημαίας. Τότε το Υπουργείο Ναυτικού ήταν εκεί και η σημαία κυμάτιζε ακόμα στο κτήριο. Σήμερα είναι άλλες υπηρεσίες του Ναυτικού.

Τότε πάντα κάθε πρωί, θα θυμούνται οι παλιοί, γινόταν έπαρση σημαίας και σταματούσαν τα πάντα, όπως και στη δύση του ηλίου γινόταν υποστολή. Ήταν στιγμές ωραίες, απίθανες που ζούσαν τότε οι άνθρωποι. Το άγημα αποδόσεως τιμών στο χώρο του, και ακούμε το σαλπιγκτή να δίνει το σύνθημα για την υποστολή της σημαίας. Το άγημα παρουσιάζει όπλα. Ο αξιωματικός χαιρετά και παίζεται ο Θούριος. ‘Ολοι οι παριστάμενοι εκεί και οι περαστικοί, οπώς και εγώ σταθήκαμε σε στάση προσοχής. Αποδίδεις με αυτό τον τρόπο την τιμή στο ιερό μας σύμβολο, στη γαλανόλευκη σημαία. Εκείνη τη στιγμή που ο αρμόδιος αξιωματικός χαιρετά, η ματιά του πέφτει λοξά και βλέπει κάτι παράξενο και η ψυχή του ταράζεται, για αυτό που θα σας πώ παρακάτω. Τελειώνοντας η διαδικασία της υποστολής της σημαίας, οι διαβάτες συνεχίζουν το δρομο τους, ενώ εγώ παρέμεινα από συνήθεια λίγο ακόμα. Τότε βλέπω το νεαρό αξιωματικό να κατευθύνεται θυμωμένος πρός ένα γεροδεμένο πλανόδιο καστανά. Βλέπετε τότε η πλατεία ήταν κενή και στις γωνίες ήταν πάντα στιλβωτές (λούστροι) και καστανάδες που μας λείπουν τώρα. Και του είπε: «γιατί δεν σηκώθηκες όρθιος για να τιμήσεις τη σημαία μας. Δεν έχεις φιλότιμο κλπ». Ο άνθρωπος έμεινε βουβός,

εγώ παρακολούθησα έντρομος και φοβερά συγκλονισμένος το τι έγινε. Μετά βλέπω τον καστανά ότι έγινε κατακόκκινος και άρχισε να τρέμει. Ήθελε να φωνάξει, αλλά βλέπω με έκπληξη ότι συγκρατείται, σκύβοντας το κεφάλι του άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Όμως συνέρχεται γρήγορα σκουπίζει τα δάκρυά του και με πολλή δύναμη των χεριών του (αυτά ήταν γερά) στυλώνει το σώμα του δυνατά, σπρώχνει τον πάγκο του με τα κάστανα μπροστά και φωνάζει με όλη τη ψυχή του, στο νεαρό αξιωματικό δυνατά «πώς να σηκωθώ κύριε. Της τα έδωσα της Πατρίδας και τα δύο» και σηκώνει τα μπατζάκια του παντελονιού όπου φάνηκαν δύο πόδια κομμένα πάνω από το γόνατα. Και ξαναρχίζει να κλαίει. Ο κόσμος όπως και εγώ γύρω του κλαίει και χειροκροτεί, όμως περισσότερο από όλους κλαίει ο νεαρός αξιωματικός.

Έχουν περάσει περίπου 60 χρόνια. Ποιος ξέρει τι γίνεται. Εκείνη τη στιγμή έγινε κάτι το αλησμόνητο, φοβερή σκηνή για Όσκαρ. Ο αξιωματικός σκύβει και αγκαλιάζει και φιλά τον καστανά και στη συνέχεια στέκεται ευθυτενής μπροστά στον ήρωα και φέρνει το δεξί του χέρι στην άκρη του γείσου του πηλικίου του και τον χαιρετά στρατιωτικά. Του απονέμει «τας κεκανονισμένας τιμάς» που δεν μπόρεσε εκείνος τυπικά να αποδώσει στη σημαία μας, γιατί της χάρισε και τα δύο πόδια του στα βορειοηπειρώτικα βουνά μας για να μπορεί να κυματίζει σήμερα ψηλά η κυανόλευκη σημαία σε λεύτερη πατρίδα. Και οι άλλοι, οι πολλοί να μπορούν να πηγαίνουν με γρήγορο βήμα στις ειρηνικές απασχολήσεις τους, χωρίς να γνωρίζουν ότι περνούν μπροστά από έναν ήρωα του αλβανικού μετώπου, τον Έλληνα ήρωα πολεμιστή, όποιο επάγγελμα και νάχει. Άλλοι δεν μιλούν, άλλοι όμως ειρωνεύονται. Γι αυτό οι νέες γενιές πρέπει να μάθουν, να διδαχθούν από την οικογένεια και το Σχολείο για το Έπος του 1940.

Για το καλό της Πατρίδας μας.

Δημήτρης Ντουλιάς – Πλωτάρχης Π.Ν.

Πηγή: *isagiastriados.com*